

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/322/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515205136
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2515205136.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Katarína Arnouldová a sudcov: JUDr. Silvia Hýbelová a Mgr. Fedor Benka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: O. H., nar. XX.X.XXXX, bytom D.. Z.. Y. a O. X/ X, S., o zaplatenie 2.251,53 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 2. októbra 2019, č.k. 5C/132/2015-191, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. potvrdzuje.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. opravil rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 24.01.2018 č. k. 5C/132/2015 - 57 vo výroku I. tak, že slová „od 12.06.2016“ sa nahrádzajú slovami „od 29.05.2015“, výrokom II. žalobu zamietol a to vo zvyšnej časti nezaplatenej istiny 353,67 Eur nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 3,12 eur, nezaplatených úrokov 142,49 eur, úrokov z omeškania 2,07 eur, úrokov vo výške 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 2.251,53 Eur od 29.05.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 353,67 eur od 29.05.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5 % z nezaplatených úrokov vo výške 142,29 eur od 29.05.2015 do zaplatenia a výrokom III. žalovanému náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 39, § 517 ods. 2, § 788 ods. 1, 2, § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, § 2 písm. g), h), i), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b), d), ods. 2, § 19 ods. 1, 2, príloha 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), § 1 ods. 1, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Vecne súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že strany uzavreli dňa 24.04.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 3.000,- eur a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Preskúmaním jej obsahových náležitostí súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) správne uvedenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože táto je uvedená vo výške 3.945,20 eur, pričom pri prepočte výška splátky (65,23 eura= 63,67 eur +1,56 poistného) krát počet splátok (60) a pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru - 1.255 Eur je výsledná suma

4.038,80 eur. V prípade nesprávne uvedenej celkovej čiastky k zaplateniu nie je možné považovať tento údaj za v zmluve uvedený, a nie je preto splnená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Nesprávne je uvedená aj hodnota RPMN, kde poskytovateľ úveru uviedol hodnotu 22,65 %, pričom však za použitia vzorca uvedeného v zákone a dosadenia hodnôt podľa zmluvy vychádza hodnota 23,98 %, t.j. bola uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca opomenul do RPMN započítať náklady spojené s poistením, pričom na uvedené bol podľa § 2 písm. g), resp. § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. povinný, nakoľko uvedené ustanovenie výslovne stanovuje, že do celkových nákladov musí poskytovateľ úveru započítať: „aj všetky plnenia súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom nad rámec poskytnutého spotrebiteľského úveru poukazované veriteľovi alebo akejkoľvek tretej osobe“. Ak žalobca platby na poistenie nezapočítal tak, postupoval nesprávne a teda v zmluve následne dospel k nesprávnej RPMN, a to RPMN nižšej. Uvádzanie správnej hodnoty RPMN má pritom zásadný vplyv pri rozhodovaní spotrebiteľa, pričom rozdiel v zistenej výške v neprospech spotrebiteľa znamená nedodržanie podmienok stanovených zákonom. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v zmluve ani žalobe nie je hodnoverne preukázané, že by bol žalobca skúmal pomery žalovaného pri poskytovaní spotrebiteľského úveru podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ, žalobca toto v konaní nepreukázal ani netvrdil a ani na výzvu súdu na pojednávaní dňa 02.10.2019 neuviedol z akých údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného vychádzal pri posudzovaní jeho schopnosti splácať úver žalovaným a neuviedol, kedy a akým spôsobom nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere splnenie svojej povinnosti vyplývajúcej mu z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch t.j. posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa - žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Spotrebiteľ je síce povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Nesplnením tejto povinnosti žalobca hrubým spôsobom porušil zákon, čo má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.). Nakoľko v zmluve neboli splnené základné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j), je potrebné považovať úver za bezúččný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ, súčasne nebol dodržaný postup konania s odbornou starostlivosťou zo strany žalobcu pri zisťovaní pomerov žalovaného a teda sú dané dôvody na bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru aj z dôvodov podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.. Žalovaný bol preto povinný vrátiť len požičanú sumu a úroky z omeškania po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný z poskytnutého úveru vo výške 2.500,- eur zaplatil celkovo sumu 602,14 eur, čo v konaní nebolo sporné, a preto súd prvej inštancie prvým rozsudkom vydaným vo veci dňa 24.01.2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.897,86 eur ako rozdielu poskytnutej sumy 2.500,- eur a zaplatenej sumy 602,14. Vo zvyšnej časti označenej vo výroku II rozsudku, ktorá ostala predmetom konania po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie a rozhodnutie súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. Predmetom konania sú aj nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 3,12 eur, pričom v úverovej zmluve sa uvádza len to, že poplatok za poistenie je 1,56 € mesačne. Zo Zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poisťovacia zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (výška poisťného plnenia, výška poisťného, splatnosť poisťného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poisťné, poisťná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poisťnej zmluvy. Predovšetkým pre poisťnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpísaná písomná forma a žalobca žiadnu písomnú poisťnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu prvej inštancie nepredložil. Žalobca tak nepreukázal existenciu poisťnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poisťné, a preto žalobu v tejto časti taktiež zamietol. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tieto súd určil vo výške 5% ročne od splatnosti úveru (lebo až od vtedy bol žalovaný v omeškaní s celou istinou) v súlade s právnymi predpismi platnými v čase vzniku omeškania, t.j. vzniku omeškania, a preto mal žalobca nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne počítané zo sumy 1.897,86 Eur od 29.05.2015 do zaplatenia, ktoré príslušenstvo už bolo žalobcovi priznané rozsudkom zo dňa 24.01.2018 a z uvedeného dôvodu preto bolo potrebné žalobu vo zvyšku zamietnuť, nakoľko na žiadne iné príslušenstvo ako už žalobcovi právoplatne priznané, mu nárok nevznikol. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania z úrokov z úveru. Súd prvej inštancie keďže zamietol žalobu v časti týchto úrokov, zamietol aj žalobu v časti úrokov z omeškania z týchto úrokov. Je tu však potrebné uviesť, že úroky z omeškania sa nepriznávajú z úrokov z úveru, nakoľko ide o príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ. Vzhľadom na uvedené, ak by súd

prvej inštancie nezamietal žalobu v tejto časti pre bezúročnosť, zamietol by žalobu z dôvodu, že žalobca nemá na takéto plnenie právny nárok. Celkovo sa žalobca v konaní domáhal zaplata 4.671,75 eur. Žalobca bol v konaní úspešný čo do priznanej istiny vo výške 1.897,86 eur a čo do priznaných úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.897,86 eur od 29.05.2016 do zaplata (vyčíslených ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa dňa 24.01.2018, nakoľko v tejto časti žiadna zo strán sporu odvolanie nepodala, a úspech žalobcu teda nastal vo vzťahu k priznanému príslušenstvu už 24.01.2018 vo výške - 252,70 Eur). Celkový úspech žalobcu teda predstavoval 2.150,56 eur, čo predstavuje 46,03 % z uplatneného nároku (4671,75 Eur). Žalobca bol v konaní neúspešný vo zvyšnej časti uplatneného nároku t.j. 2.521,19 Eur, čo predstavuje 53,97 % žalobcom uplatneného nároku. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o úspechu v spore zohľadnil aj žalobcom požadované príslušenstvo, nakoľko toto vyčíslené ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie dňa 24.1.2018, resp. vyhláseniu rozsudku súdu prvej inštancie dňa 2.1.2019 predstavovalo v porovnaní s uplatnenou istinou významnú časť uplatneného nároku. Pomer priznanej žalovanej pohľadávky (vrátane priznaného príslušenstva) a nepriznaného príslušenstva teda takýto postup odôvodňoval. Poukázal najmä na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - 1 MCdo 1/2004 zo dňa 27.4.2014 uverejnenom v zbierke rozhodnutí a stanovísk vo veciach občianskoprávných, obchodných a správnych 4/2005 pod číslom 34 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Obo/40/2014 zo dňa 08.03.2017 a uznesenie Vrchného súdu v Olomouci z 26. júla 2006, sp. zn. 7 Cmo 507/2005 z obsahu ktorých vyplýva, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania treba za predmet konania považovať nie len istinu, ale aj uplatnené príslušenstvo. Vzhľadom k uvedenému čistý úspech žalovaného v konaní (po odčítaní úspechu žalovaného od jeho neúspechu 53,97 - 46,03) tak predstavoval 7,94 % a žalovaný by teda mal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 7,94 %, no vzhľadom na to, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli a ani mu žiadne z obsahu spisu nevyplývajú, v konaní si ani náhradu trov konania neuplatnil, súd prvej inštancie aplikujúc princíp hospodárnosti konania rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku v časti zamietnutie žaloby a v časti nároku na náhradu trov konania podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), h), f) CSP. Uviedol, že žalobca mal za to, že celkové náklady spotrebiteľa uvedené v zmluve (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť) zodpovedajú násobku počtu splátok (60) a výšky splátok (63,67 €) a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru (125€), t.j. 3.945,20 €. Uvedené je v súlade s §2 ods. g) zákona č. 129/2010 Z.z. podľa ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistiť zmluvu uzavrieť. V konaní nevyvstali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Ani z predloženej zmluvnej dokumentácie, o ktorú žalobca opiera svoj nárok, nie je možné vyvodit' čo i len nepriamo takýto záver. V rámci predzmluvných rokovaní má každý klient žalobcu možnosť zvoliť si uzatvorenie úverovej zmluvy bez poistenia, s poistením Súboru A alebo poistenie Súboru B. Poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Žalobca ako banka poskytuje úvery s poistením ako aj bez poistenia a to za rovnakých podmienok. Žalobca uzatvoril aj v čase uzatvorenia úverovej zmluvy medzi sporovými stranami množstvo úverových zmlúv s inými dlžníkmi a s totožnými podmienkami, pri ktorých si dlžníci ako spotrebiteľia nezvolili poistenie úveru. Z vyššie uvedeného vyplýva, že práve započítanie poistného do celkových nákladov by bolo v rozpore so zákonom, konkrétne z vyššie citovaným ustanovením zákona č. 129/2010 Z.z. Neobstojí potom ani argument súdu ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN kvôli nezohľadneniu nákladov súvisiacich s poistením; hodnota RPMN bola vypočítaná správne a v súlade so zákonom. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na vyjadrenie Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS (OFS) zo dňa 02.09.2019 a uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/123/2018 z 4.10.2018. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že poistné úveru nebolo povinné. Súd do celkových nákladov započítaval aj poistné, čo je v rozpore so zákonom a na základe uvedeného dospel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov ako aj výška RPMN je v zmluve uvedená nesprávne. Žalobca predkladá súdu úverovú zmluvu iného klienta, ktorá bola uzatvorená v rovnakom období ako dotknutá zmluva, a v ktorej poistenie nebolo dojednané, z čoho potom jednoznačne vyplýva, že poistenie bolo dobrovoľné. Súd vyhlásil poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkový aj z dôvodu, že žalobca nedostatočne posúdil schopnosť žalovaného splácať úver. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. V zmysle § 7 ods. 1

zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Banka mala za to, že povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 splnila, konala v súlade s právnymi predpismi a bonitu žalovaného overila dostatočne. Žalobca totiž riadne vykonal pred poskytnutím úveru dopyt do úverového registra, ktorého výsledkom bol výstup vo forme listiny označenej ako CREDIT REPORT - ANALYTIC. Žalobca bonitu žalovaného ďalej preveril aj reportom zo Sociálnej poisťovne a na základe údajov poskytnutých žalovaným v žiadosti o úver. Žalobca teda na posúdenie bonity využil až tri rôzne zdroje informácií. Je zrejmé a logické, že existujú aj iné možnosti preverenia bonity klienta, avšak podstatné je, že zákon nestanovuje povinnosť využiť všetky dostupné možnosti preverenia bonity a nestanovuje ani konkrétne spôsoby overenia. Z reportu SRBI (CREDIT REPORT - ANALYTIC) vyplynulo aj to, že k dátumu podania žiadosti o úver žalovaný nemal žiadnu omeškanú splátku, dodržiaval platobnú disciplínu a všetky svoje záväzky plnil riadne a včas, teda z jeho obsahu je zrejmé, že bonita žalovaného bola overená dostatočne. Žalobca si teda splnil zákonom stanovenú povinnosť uvedenú v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.. Report zo Sociálnej poisťovne bol vytvorený v súlade s ust. § 170 ods. 19 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého Sociálna poisťovňa overuje (na žiadosť banky a za úhradu) informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa prostredníctvom súboru otázok, ktorý stanovuje vyhláška Ministerstva financií (aktuálne č. 11/2018 Z.z.). Súd preto postupoval v rozpore so zákonom, keď mal za to, že žalobca hrubo porušil povinnosť preverovať bonitu klienta. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 jasne definuje hrubé porušenie (ako posudzovanie bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver), ktorej definícii konanie žalobcu nezodpovedá. Ak by aj súd mal za to, že žalobca nepreskúmal bonitu klienta s odbornou starostlivosťou, následkom porušenia tejto povinnosti by nebola bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalobca zohľadnil dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a aj účel spotrebiteľského úveru, nahliadol do príslušnej databázy (SRBI, Sociálna poisťovňa) a vychádzal z údajov poskytnutých mu žalovaným v žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, a teda povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v žiadnom prípade neporušil a už v žiadnom prípade sa nejedná o hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010. Žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. 11Co/7/2018 - 99 zo dňa 22.03.2018. Pokiaľ súd uviedol, že žalobca ani na výzvu súdu na pojednávaní dňa 2.10.2019 neuviedol z akých údajov vychádzal pri posudzovaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver, k tomuto odvolateľ podotýka, že na predmetnom pojednávaní sa nezúčastnil, pričom svoju neprítomnosť na pojednávaní riadne a včas ospravedlnil, pričom žiadna výzva na predloženie dokladov preukazujúcich skúmanie bonity žalovaného mu ani nebola zo strany súdu doručená. Pokiaľ súd považoval za potrebné objasniť skutočnosti týkajúce sa skúmania bonity žalovaného pred poskytnutím úveru, mal žalobcu vyzvať na doplnenie žaloby za účelom doplnenia ďalších skutočností v konaní s poukazom na § 129 ods. 1 CSP, kedy súd v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzýva na doplnenie/opravu takéhoto podania. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval a napriek tomu vo veci meritorne rozhodol, ktorý postup je procesne vadný a žalobcoví ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Ide o vady konania, vymedzené v § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky zaručuje okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie súdu vo veci samej bez úplného a určitého návrhu na začatie konania, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takýmto rozhodnutím bolo žalobcovi v konaní odopreté právo na ochranu jeho oprávneného nároku, uplatneného návrhom na začatie konania. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.6.2017, uznesenie Krajského súdu Košice sp.zn. 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 43Co/25/2018-257 zo dňa 26.07.2018, uznesenie Krajského súdu Trnava sp.zn. 11Co/57/2017 zo dňa 29.06.2018, rozhodnutie Krajského súdu Nitra č.k. 5Co/262/2017-82 zo dňa 04.07.2018, uznesenie Krajského súdu Bratislava č.k. 10Co/74/2018-151 zo dňa 16.8.2018, uznesenie Krajského súdu Trnava č.k. 10Co/6/2018-96 zo dňa 29.11.2018, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 11Co/211/2018-290 zo dňa 10.12.2018, uznesenie Krajského súdu Košice sp.zn. 1Co/174/2018 zo dňa 16.11.2018, uznesenie Krajského súdu Košice sp.zn. 1Co/43/2018 zo dňa 31.1.2019, uznesenie Krajského súdu Žilina č.k. 8Co/139/2018-119 zo dňa 29.10.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach 1Co/43/2018 zo dňa 31.1.2019, uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k.

16Co/25/2017-114 zo dňa 20.2.2018. Vzhľadom na vyššie uvedené a s ohľadom na možnosť doplnenia dokazovania na účely preukázania skúmania bonity žalovaného pred poskytnutím úveru doručil žalobca súdu dokumenty, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobca skúmal bonitu žalovaného, a to: report zo Srbi (dokument CREDIT REPORT - ANALYTIC), report zo Sociálnej poisťovne, žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru. Súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené a považujú sa za nesporné, čo platí aj pre spotrebiteľské spory. Žalovaný počas celého súdneho konania nenamietal uzavretie poisťnej zmluvy a preto to mal súd považovať za nesporné. Žalovaný sa zaviazal popri anuitnej splátke splácať aj splátku poisťného, podpisom úverovej zmluvy potvrdil, že prevzal a oboznámil sa pred podpisom úverovej zmluvy s poisťnou zmluvou a Všeobecnými obchodnými podmienkami pre poistenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver (VPP) a že pristupuje k poisťnej zmluve, čo je zrejmé z ods. 3.8. a 3.9. úverovej zmluvy. Poistenie sa dojednáva pristúpením klienta k Rámcovej poisťnej zmluve pre poistenie schopnosti splácať úver č. PBS2012. V zmluve o úvere v bode 1.2. je uvedený súbor poistenia, ktorý si žalovaný vybral, pričom poisťné podmienky obsahujú Všeobecné poisťné podmienky pre poistenie schopnosti splácať úver - PBS, Základné informácie o sprostredkovaní poistenia a rámcovú poisťnú zmluvu, ktoré žalobca doručuje v prílohe s poukazom na svoju argumentáciu týkajúcu sa možnosti doplniť dokazovanie, keďže mal za to, že pokiaľ mal súd pochybnosti o uzavretí samotnej poisťnej zmluvy, uzavretie ktorej žalovaný ani nerozporoval, mal žalobcu vyzvať na doplnenie žaloby v zmysle vyššie uvedenej argumentácie žalobcu. Keďže zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatnenia a táto sa ďalej (t.j. po zosplatnení celého dlhu) nenavýšuje, nejde ohľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá ma zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov ohľadom príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ust. § 497 Obch. zákonníka a žiadne - ani citované ani iné - zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp.zn. 6Co/78/2018 zo dňa 18.4.2018, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/143/2017 zo dňa 19.4.2018, rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 19Co/142/2018 zo dňa 29.05.2019, rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 4Cob/62/2007 zo dňa 27.03.2008, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13.6.2017, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 14Co/101/2018 zo dňa 28.05.2019, rozsudok Krajského súdu Nitra sp.zn. 25Co/219/2017 zo dňa 13.12.2017. Súd postupoval nesprávne aj pri výpočte náhrady trov konania, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie NS SR č.k. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008 a rozsudok KS Trnava sp.zn. 10CoPr/2/2016 z 27.7.2016, pričom poukazuje aj na viaceré ďalšie rozhodnutia odvolacích súdov. Navrhol preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu, zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/132/2015 po právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/172/2018-168 zo dňa 31.7.2019 zostali nezaplatená istina 353,67 eur, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 3,12 eur, nezaplatené úroky 142,49 eur, úroky z omeškania 2,07 eur, úroky vo výške 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 2.251,53 eur od 29.05.2015 do zaplattenia, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 353,67 eur od 29.05.2015 do zaplattenia a úroky z omeškania vo výške 5 % z nezaplatených úrokov vo výške 142,29 eur od 29.05.2015 do zaplattenia.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým výrokom II žalobu vo zvyšnej časti nezaplatenej istiny 353,67 eur nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 3,12 Eur, nezaplatených úrokov 142,49 eur, úrokov z omeškania 2,07 eur, úrokov vo výške 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 2.251,53 eur od 29.05.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 353,67 eur od 29.05.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5 % z nezaplatených úrokov vo výške 142,29 eur od 29.05.2015 do zaplatenia zamietol a výrokom III žalovanému náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania nepriznal.

9. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon v podstatnej časti dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v podstatnom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

10. Odvolaciu argumentáciu žalobcu týkajúcu sa jeho tvrdenia, že poisťná zmluva bola uzatvorená na základe písomnej poisťnej zmluvy a poistenie nebolo pre spotrebiteľa povinné, teda celková čiastka a RPMN boli vypočítané správne, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Na úvod je treba poznamenať, že žalobcom ako príklad predložená zmluva o úvere bez poistenia (č.l. 211-212) je z úplne iného dňa a z úplne inej pobočky, pričom v prípade formulárových zmlúv nie je vylúčené, že dodávateľ disponuje viacerými opakovane používanými vzormi formulárov s rôznym obsahom, ktorý však spotrebiteľ nie je spôsobilý ovplyvniť. Ďalej je potrebné pripomenúť, že z hľadiska prejudiciality stanovisko NBS k RPMN nie je pre súd právne záväzná, pričom súd je povinný len na takéto rozhodnutie prihliadnuť a vysporiadať sa s ním v odôvodnení rozhodnutia v zmysle § 194 ods. 2 CSP, a to aj s poukazom na ustálenú judikatúru Krajského súdu v Trnave v tejto otázke. V prípade, že spotrebiteľ uzatvoril poisťnú zmluvu, malo by byť zrejmé, z akého dôvodu (to znamená uviesť, akým spôsobom uvedená skutočnosť ovplyvnila podmienky uzatvorenia zmluvy o úvere, teda či v konečnom dôsledku nebol spotrebiteľ nútený poisťnú zmluvu uzavrieť za účelom získania úveru za daných rovnakých podmienok), (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/3/2019 zo dňa 22.1.2020) V preskúmanom prípade je zrejmé, že dlžník pristúpil k rámcovej poisťnej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom ako poisťníkom a Poisťovňou Cardif Slovakia, a.s. v rozsahu súboru poistenia A podľa bodu 1.2 zmluvy o úvere. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobcu o tom, že poistenie v zmluve o úvere nebolo podmienkou získania úveru. V bode 3.8 zmluvy o úvere sa nachádza vopred naformulované vyjadrenie spotrebiteľa o tom, že pristupuje k poisťnej zmluve, pričom zmluva o úvere nedáva spotrebiteľovi možnosť poistenie odmietnuť napr. zaškrtnutím špeciálneho políčka určeného na odmietnutie poistenia. Spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný a musí mu byť daná jednoznačná možnosť slobodne sa vyjadriť, či poistenie schopnosti splácať úver žiada alebo nie. Žalobca takýmto spôsobom zneužil svoje postavenie silnejšej zmluvnej strany a spoliehal sa na to, že žalovaný ako spotrebiteľ akceptuje formulárovú zmluvu o úvere ako celok. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že pristúpenie k poisťnej zmluve bolo podmienkou získania úveru. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/19/2019 zo dňa 7.8.2019, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/246/2018 zo dňa 28.05.2019 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/195/2019 zo dňa 26.05.2020) Tu je dôležité zdôrazniť, že poisťné za poistenie schopnosti splácať úver 1,56 eur nebolo vôbec zahrnuté v celkovej výške mesačnej splátky 125 eur, ktorá bola použitá pri výpočte celkovej čiastky a RPMN. To znamená, že celková čiastka a RPMN boli uvedené nesprávne v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch v z.n.p. v znení účinnom do 31.5.2014 (ďalej len „ZoSÚ“), ktorú skutočnosť treba interpretovať tak, ako keby nesprávne uvedené náležitosti neboli uvedené vôbec, a má to za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

11. K odvolacej námietke žalobcu, že banka splnila svoju povinnosť skúmať bonitu spotrebiteľa, odvolací súd uvádza, že v civilnom sporovom konaní sa aplikuje zásada koncentrácie konania. Z materiálneho hľadiska zákonná koncentrácia konania znamená, že vyhlásenie dokazovania za skončené pred súdom

prvej inštancie predstavuje moment v dokazovaní, po ktorom už na účely ďalšieho čiže odvolacieho konania nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/72/2019 zo dňa 29.04.2020) Právo novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie koncipované ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obo/9/2019 zo dňa 6.11.2019) Žalobca bol riadne predvolaný na termín pojednávania zo dňa 2.10.2019, čo preukazuje doručka na č.l. 177 súdneho spisu. Žalobca reagoval na predvolanie ospravedlnením z účasti na pojednávaní zo dňa 6.9.2019, pričom nežiadal o odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie na pojednávaní zo dňa 2.10.2019 vyzval žalobcu, aby uviedol, z akých údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného vychádzal pri posudzovaní schopnosti splácať úver žalovaným a zároveň, aby uviedol kedy a akým spôsobom nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov, avšak na uvedenú výzvu žalobca nereagoval. Následne súd prvej inštancie na pojednávaní vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil napadnutý rozsudok. Žalobca predložil až v rámci odvolacieho konania listinné dôkazy, a to credit report - analytic , Sociálna poisťovňa - Report a žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru, na ktoré dôkazy odvolací súd nemohol prihliadnuť, nakoľko uvedené dôkazy neboli predložené ani na výzvu súdu prvej inštancie do vyhlásenia dokazovania za skončené a uvedené dôkazy nepredstavujú ani žiadnu výnimku pre novoty.

12. Odvolací súd však považuje za potrebné zdôrazniť, že ani včasné predloženie vyššie označených dôkazov zo strany žalobcu by nemalo významný vplyv na výsledok tohto sporu. Ani uvedené dôkazy totiž nie sú spôsobilé zvrátiť záver súdu o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru, keďže celková čiastka a RPMN boli uvedené nesprávne v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch v z.n.p. v znení účinnom do 31.5.2014 (ďalej len „ZoSÚ“), čo spôsobuje, že spotrebiteľský úver je bezúčinný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

13. Nedôvodná bola aj námietka žalobcu, že úrok z omeškania mu patrí aj z úroku. Keďže nebolo priznané právo na zmluvný úrok, nemohlo vzniknúť ani právo na úrok z omeškania zo zmluvného úroku. Ďalšie analyzovanie uvedenej otázky by bolo teda nadbytočné.

14. Rovnako odvolací súd nemohol dať žalobcovi za pravdu v tom, že by pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nemal prihliadať na úroky. V prípade, že je príslušenstvo pohľadávky v pomere k istine pohľadávky výrazné, neexistuje dôvod, prečo neprihliadnuť aj na príslušenstvo pohľadávky. Princíp úspechu je nevyhnutné aplikovať aj v otázke príslušenstva uplatneného nároku, ktoré celkom nepochybne môže predstavovať (a v danom prípade i predstavuje) pomerne vysokú sumu, pričom nie je rozhodujúce, či bolo zo strany žalobcu pri podaní žaloby vyčíslené alebo nie (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 MCdo 1/2004 zo dňa 27.4.2004 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obo/40/2014 zo dňa 8.3.2017)

15. Z dôvodu, že odvolacie námietky odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a III. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP ako aj čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu priamo tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli a bolo by zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho procesu, priznať mu nárok na náhradu trov konania.

17. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).